

bona gent ab lo determini que portava de no quedar-se al poble. Li feren prometre que ans de retornar a ciutat hi passaria una quinzena. Tots quedaren satisfets.

—Brenaren de llangoniça, nous, confitures, i pa de casa; en Rodergas menjá de gust com mai ho havia fet; sobretot amenisat ab la conversa de la familia del seu amich. Quedà prenat del avi d'en Bertrana: un vellet de cabells blancs i barretina musca, que li parlava ab lo cor a la mà.

—I bè: ¿travalles gaire?

—Aixís, aixís... Es mal temps ara; pró, no't pensis, que més de les vegades me cal omplir paper per traurem aquest trahull que m'entenebra'l seny.

—I com tens «Flor d'auba»? M'interesa molt aqueixa novela.

—Home, apopòsit: Com que tenim temps de sobres t'en llegiré un capítol, i a estones, de tarda en tarda, te la vindré a esgranar allà baix.

—¡Oh, que bé! Deu t'ho pagui, amich. Me dones una alegria. Jo no't puch oferir res de nou. He treballat poch, d'ençá de la publicació del darrer llibre de poesies.

—Prò, noy, quin èxit!

—Més que no'm mereixia. N'estich content; ho pots creurer.

Tots se'l miraven ab simpatia. N'havien sentit parlar tant a l'hereu, que ja se li consideraven familiarisats. Per altra part en Rodergas s'hi trobava tot bé entremig de tanta franquesa.

—Pujo un moment a dalt a cercar lo bastó y sortirém. He pensat una cosa: acompanyarte, tot passejant, fins a la Font, i de retorn pujaré ab la tartrana derrera. Pel camí vell trovarém lo Sot de les Nogueres, un indret digne d'èsser conegut. Un capítol de «Flor d'auba» s'hi desenrotlla: cap lloch mellor que aquell, donchs, pera llegirtel.

—Encare mellor. Ja començo de gosar, de bona arribada. Al cap de poch baixà en Bertran ab

lo bastó en la mà i'l plech manuscrit sota'l braç. Se despedí en Rodergas, de la familia del seu amich, i van sortir contents per la era d'en Costa cap a l'Hort Nou i plá del Cementiri Seguiren un troçet la carretera deixantla enfront de Saleta del Mas pera decantarse cap al Rieral. Al Sot de les Nogueres reposaren en lo sofà d'herba, i en Bertrana deslligà les quartilles cercant lo capítol promès, que llegí emocionat al seu company, i qui s'ho escoltava ab l'encís traspuantli al rostre. Lo pes de la impressió no'l deixà parlar; per únich comentari, tot transportat l'abraçà. Seguiren avall; l'un ab la visió forta d'un sugestiu pas de novela, i l'altre ab la seguretat d'haver ensopegat un punt que'l feia estar ab certa engunia. En arribant al Seti dels Capellans, en Bertrana li fen adonar del pendíç per hont rodolà la donzella perseguida. I més avall, ja casi enfront del Molí vell, li refrescà la visió nocturna. Tot eren parts de la novela.

—Mira'l pontarró. Ell la feu seguir fins al cim de la volta, i la rebotí per les pedres; embolcallada d'escuma, tardà poch en arribar al Gorch, derrera la capella. Mírala bé, l'hermita de Montsolí.

—Per amor de Deu, no me'n digues res més. Doblaries la frisança que sento de volguer conèixer tota la obra. No tardis a venir, sents? Faràs una obra de caritat. Si no ho tinguessis tot aixís tant esbarriat, te diria que me'l deixessis lo cartipàs.

—No pot ser. I a més d'això, es probable que lo dia que vinga ja la porti llesta, la obra. Faré una cosa: vindré de bon matí, i ab dugues sessions te la llegiré tota.

—Grans mercés, noy, passarem un bon dia.

Reprengheren lo camí, vorejant la blava gorga; passats los camps conreuats, de devant la solitaria capella, trobaren la carretera, i ab poch temps se plantaren enfront del soberch casal, quins

encontorns bullien de gernació. A més dels que s'hi hostatjaven, se veien los residents a la població que's preparaven pera aposentarse al vehícol i entornarsen. A tota pressa deixaren aquell clòs animat, i s'internaren al *Hotel*. Pel finestrell del despaix del Administrador en Rodergas donà'l nom, boi prenent lo número.

—¿Albert Rodergas?

—Servidor de Vostè. Suposo que l'equipatge estarà al quarto, vritat?

—Sí; sabiem la seva arribada, i part de la colonia'n té noticia ja. Tantísim gust: disposi.

La extranya escomesa del Administrador lo contrarià força. Ell se creia anar en un lloch ahont hi restaria ignorat, i ja li esperaven.

—Ja t'ho podeis pensar, home! Be, are jo me'n torno, que si tardés me caldria caminar i arribaria tart. Adéu i que't provi.

Encaixaren al peu de la escala. En Bertrana sortí tot apressat, i en Rodergas pujà al seu dormitori pera cambiarse la roba i arreglarse'l fato.

Temptat per la claror de fóra, obrí'l finestral i restà embadalit: al peu mateix, la riera rondinayre, fent via cap el pregón de la fondalada, li esgranava una balada de somnis i encantaments; al lluny, per sobre aquella extranya mar de regalades verdors, se destacava una serralada soperba de tons blaus; i de les vessants de més a la vora'n venia una remor d'esquelles i esquellons ab qualche refilet de fioviol.

Un brutal cop de campana donat per mà mercenaria, lo tragué de l'èxtasi. D'una revolada tancà los batents i baixà a posarse a les ordres del reglament, començant per la visita al Metge Director. Dos o tres coneguts ¡ja l'escometeren. No'l van contrariar del tot aytals trovalles. Sol, entremig de tanta gent, es clar que no fa de bon transitar-hi.

Quan lo tercer toch de campana'l feu entrar al gran refetor,